

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Gaaf dan heeren, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 21. 1 November.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	5e Jaargang 1900.
-------------------------------	---	------------------------------------

REDEVOERING

door President GEORGE Q. CANNON, in den Tabernakel te Salt Lake City.

De Geest waardoor Mozes de kinderen Israëls door de
Roode Zee op het droge bracht.

Vervolg van bladzij 309.

Ik bespreek deze dingen om u aan te toonen dat er een macht is welke de verordineering en het terzijde zetten vergezelt. Wij kunnen dit zien van af het hoofd der kerk tot op de laatste die verordineerd wordt in het Priesterschap; elke man in zijn roeping, overeenkomstig met zijn getrouwheid en het Priesterschap hetwelk hij houdt, en allen aanspraak hebbende op den Geest van God.

President Brigham Young stierf. President Taylor, zijnde destijds de oudste Apostel, nam de leiding, en de geest van Openbaring en van besturing rustte op hem. Hij ontving openbaringen (waarvan hij sommigen schreef) voor de kerk.

Voor den dood van President Young had hij geen recht van openbaringen voor de kerk te ontvangen, doch nadat President Young gestorven was, had hij dit recht, omdat hij de oudste der Apostelen was, en de sleutelen van het presidentschap hield. Toen hij gestorven was rustte de macht en de gaven op President Wilford Woodruff, en hij werd met den geest om het volk te leiden vervuld — dezelfde geest door welchen Mozes de kinderen Israëls door de Roode Zee op het droge bracht. Hij kon het volk zeggen wat te doen en hoe te handelen, omdat God met hem was en hem het noodige licht gaf. Heden dezelfde autoriteit, gaven en machten rusten op President Lorenzo Snow, en hij heeft het recht om als de spreker van den Heer tot de Kerk te staan, om het

volk te zeggen wat te doen en hoe; in andere woorden, hun den wil en gedachten Gods, naarmate zij van noode hebben, mede tedeelen. Hij heeft den geest heden, juist gelijk Broeder Brigham den geest had, toen hij tot dit geheele volk zeide: „Laat ons zuidwaarts gaan.” Door den Geest van God zag hij dat het de rechte weg was om te gaan en hij voorzag wat het gevolg zou zijn, en zoo niet in het geheel dan tenminste in gedeelte. Onder den invloed van denzelfden geest gaf het geheele volk aan deze roepstem gehoor.

Zoo is het geweest in alle groote bewegingen welke in de geschiedenis dezer Kerk gedaan zijn. Het uitzenden van zendingen naar andere landen; de geest van deze onderneming rust op den man welke presideert, en hij heeft het recht om te zeggen welken weg gevolgd zou worden. Als eene richting wordt ingeslagen zoo heeft hij het recht om te zeggen of het recht is of verkeerd. Als het recht is zoo maakt de Geest van God het duidelijk aan hem, en hij ziet het juist zoo duidelijk gelijk ik dit pad in het midden van dit gebouw zie. Indien het verkeerd is zoo is elk ding donker, hindernissen komen in den weg, en het is hem bekend gemaakt dat het niet de juiste zaak is om te doen.

Gelijk ik gezegd heb daar is slechts één man welke dit recht heeft. Indien het anders ware zoo zou verwarring ontstaan. Veronderstel dat de raadgevers van den President hunne gedachten konden staande houden in strijd met die van den President, en dan eenige der Twaalf hun tegenstrijdige gedachten zouden voortbrengen, gij zoudt zien wat het gevolg zou zijn; daar zou verwarring, disorde en verdeeldheid zijn. Doch dit is niet het geval. Nochtans als het Presidentschap en de Twaalf te zamen komen zoo hebben zij het recht om hunne gedachten vrijelijk uit te drukken, gelijk als zij geleid worden; doch omdat zij hunne gedachten uitdrukken en wellicht positief daarin zijn, zoo volgt daaruit niet dat hunne gedachten, als recht, zouden opgevolgd worden. Neen, het is het recht van den man welke presideert, na al hetgeen gehoord te hebben, wat gezegd is geworden, om te zeggen wat de wil en gedachten des Heeren is; en ofschoon zijn besluit in strijd moge zijn met de uitgedrukte gedachten van allen, zoo is het nochtans zijn recht om te zeggen wat de juiste zaak is welke gedaan zou worden. Er is geen perk gesteld aangaande uitdrukkingen der gedachten, ten opzichte van alle zaken, welke de handelingen der Kerk betreft, doch daar moet éénheid van handeling, samenwerking van geloof en gehoorzaamheid tot de wet van God zijn, welke hij geopenbaard heeft.

Mijn Broederen en Zusters, in de geringste bijzonderheid des levens, is het uw voorrecht om de leiding van den Geest van God te hebben. Wanneer iets geheel duidelijk voor uw verstand wordt, nadat gij den Heer aangaande datzelve gezocht hebt, zoo moogt gij weten dat dit het rechte is; doch als het duister is, laat ik u aanraden om het niet te volgen, omdat de Geest van God daar niet is. Indien Mozes het licht niet gevolgd had hetwelk God

hem openbaarde toen hij de kinderen Israëls leidde, zoo zou hen tegenspoed gevolgd hebben. Indien hij gedacht had, dat een andere weg beter ware, dan die welke door den Geest aangewezen werd, zoo zoude hij verkeerd gedaan hebben, om dien te volgen. Doch Mozes volgde den weg welke hem door den Geest van God geopenbaard was, en leidde het volk met volkomen zekerheid aangaande den uitslag.

Hoe het bezit van deze gave den man van God ontheft: Wat eene verschrikkelijke verantwoordelijkheid het voor President Young geweest zou zijn, om de heiligen der laatste Dagen in de wildernis te leiden, indien hij deze geest der openbaring niet met hem gehad zou hebben! Denk eens, duizenden van menschen volgende hem, nemende zijne raad en onderrichtingen, en hij onzeker wat te doen! Neen, Brigham was nimmer onzeker. Een getrouwe profeet van God is nooit in het onzekere. Hij wordt niet door twijfel aangevallen. Elke zaak welke hij doet is bepaald, omdat hij weet dat hetgeen hij doet recht is. De gedachten van de verantwoordelijkheid is tot in zekere mate van hem afgenomen. Zoo is het in elke beweging geweest welke gedaan is geworden. Als een volk hebben wij vele moedige daden gedaan — dingen welke de wereld verbaasd hebben doen staan. Waarom? Omdat de man aan het hoofd den wil en gedachten des Heeren wist. Hij kende de stem van den Geest van God, en gaf acht op hare waarschuwing. Doende aldus, gevoelde hij zich volkomen veilig in welke handeling hij ook geleid werd om te doen, wetende dat de Heer het tot het welzijn zou besturen.

Dit is de weg geweest welke in deze Kerk genomen is van af het begin. De Ouderlingen welke op zending gegaan zijn, hebben dit in groote mate geleerd. Anderen hebben het eveneens geleerd. Indien wij in twijfel zijn om een richting in te slaan, wij volgen de leiding van den Geest, en wij worden goed geleid. Dit heeft betrekking op alle zaken. Indien wij onzeker zijn wat wij zullen doen, zoo hebben wij een bron waarvan wij kennis verkrijgen kunnen, aangaande den weg welke gevolgd moet worden. Hebben wij niet allen deze ondervinding gehad in het bijzonder wanneer wij op zending waren? Voorzeker hebben wij, en het zal zoo voortgaan zoo te zijn, zoolang als wij getrouw aan de geboden van God zijn.

Ik herinner mijne eerste ondervinding in die richting. Ik was een zeer jonge man en ik had den indruk dat, indien ik een zekere richting zou volgen, ik in aanraking zou komen met menschen, welke gewillig en gereed waren de waarheid te ontvangen. Ik volgde dezen indruk, ofschoon mijn metgezellen aandrongen om niet te gaan. Omdat wij daar slechts voor een paar weken waren aangekomen, zoo gevoelden zij zich nog niet tehuis en alzoo wenschten zij dat ik niet gaan zou. Het is niet noodig om de vele voorvallen te verhalen, die ik op mijn tocht ondervond. Ik ging voorbij een huis, toen een jonge vrouw mij staande hield en in hare moedertaal iets riep, waardoor drie mannen uit het huis kwamen,

welke naar het hek liepen en gelijk met mij hetzelfde bereikten. De voorste der mannen vroeg mij wie ik was en waar ik heenging, hetwelk ik hem vertelde. Het was Zaterdag en hij noodigde mij uit om daar tot Maandag te blijven. Ik nam zijn aanbod aan en ging het huis binnen en daar vond ik den juisten man, die mij door de werking des Heiligen Geestes gezegd was dat ik zou vinden en een opening was gemaakt voor de prediking van het Evangelie. Deze drie mannen waren voorname lieden. De heer des huizes was districts-rechter en de anderen waren zeer ontwikkelde mannen, inboorlingen der Sandwichs-eilanden. Zij voegden zich later bij de kerk en werden sterke verdedigers van het Evangelie. Zulks is mijne ondervinding geweest in al mijne werkzaamheden als zendeling. Op elke zending welke ik aanvaard heb heb ik de leiding des Geestes gevolgd en ten tijde als er groote verantwoordelijkheid ontstond en iets beslissends gedaan moest worden, heeft de Geest van den Heer mij naar omstandigheden bekwaam gemaakt.

In het mededeelen van mijne ondervinding herhaal ik slechts de ondervinding van honderden en duizenden van Ouderlingen en ik spreek op deze wijze tot mijne broeders en zusters, opdat gij geleid moogt worden om altijd de aanwijzingen van den Heiligen Geest te volgen. Waakt voor hetzelfde, zoekt naar hetzelfde, neemt raad met hetzelfde, wordt door hetzelfde geleid en gij zult vele moeielijkheden voorkomen en in het pad van veiligheid en vrede wandelen. God zegene u allen in den naam van Jezus. Amen.

Zaaien en Oogsten

door Ouderling J. S. STERLING.

De Apostel Paulus zegt in zijn brief aan de Corinthiërs het volgende: „Die spaarzaamlijk zaait, zal ook spaarzaamlijk maaien, en die overvloediglijk zaait zal overvloediglijk maaien”. 2 Corinthe 9:6. Wij weten dat dit de waarheid is, omdat wij dit met onze eigen oogen zeer dikwerf gezien hebben. Wij zien een man, welke zijn brood verdient in het zweet zijns aanschijns, zaaiende het zaad in het veld; als hij spaarzaamlijk zaait, zal hij spaarzaamlijk maaien; indien hij overvloedig zaait, zal hij overvloedig maaien.

Wij zien iemand, welke voornemens is zijn zaad in de aarde te zaaien, voortgaande om de aarde toe te bereiden en zoo zorgvuldig bewerkende dat zij een goede oogst zal opleveren. en hij verwacht, wanneer hij zijn land op de rechte wijze bewerkt en beplant heeft en steeds voortdurend over zijne komenden oogst waakt, rijkelijk te oogsten. Een ander ding zien wij hem doen; hij is zorgvuldig in het kiezen zijner zaden, omdat indien hij haver zaait, zoo verwacht hij haver te oogsten, indien hij koren zaait zoo verwacht hij koren te maaien, enz. Hij erkent volkomen de waarheid van den brief van Paulus aan de Heiligen te Galate, waarin hij zegt: „Dwaal niet, God laat zich niet bespotten; want wat de mensch zaait, dat zal hij ook maaien” Galaten 6:7. Hij

zaait de juiste soort van zaad welke hij verwacht te oogsten. Verstaan wij wel volkomen deze aangehaalde tekst, in verband met deze volgende welke zegt: „Want die in zijn eigen vleesch zaait, zal nit het vleesch verderven is maaien; maar die in den Geest zaait, zal uit den geest het eeuwige leven maaien”. Het wordt ons dus te verstaan gegeven, dat indien wij in ons vleesch zaaien zoo zullen wij uit ons vleesch verderven is maaien, doch als wij in den Geest zaaien zoo zullen wij uit den Geest het eeuwige leven erven of oogsten.

Wij verstaan met Job „zij welke ongerechtigheid ploegen en goddeloosheid zaaien, oogsten hetzelfde” en wij zouden immer nauwkeurig zijn om goed zaad te zaaien en immer gedachtig zijn dat onze zaligheid afhangt van de zaden door ons gezaaid, terwijl wij in dezen sterfelijken staat zijn. Iemand zou kunnen vragen: Vertelt het Boek ons wat de zaden van gerechtigheid zijn? Wij zeggen ja, ook van ongerechtigheid.

Wij vinden in den Zendbrief aan de Galaten opgeteekend: „De werken des vleesches nu zijn openbaar, welke zijn: overspel, hoererij, onreinigheid, ontuchtigheid, afgoderij, tooverij, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen, nijd, moord, dronkenschappen, brasserijen en dergelijke, van de welke ik u te voren gezegd heb, dat die zulke dingen doen, het koninkrijk Gods niet zullen beërven. Galaten 5: 19—21.

Nu aangaande de werken des geestes. Wij lezen in vers 22 en 23 van hetzelfde hoofdstuk: „Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid.” Wij hebben nu gezien, wat de vruchten des Geestes en wat de werken des vleesches zijn en wij kunnen ons zelven de vraag stellen, welke zijn de zaden die thans door de menschen der wereld het meeste gezaaid worden en waaraan zij hun meesten tijd besteden?

Wij vinden dat velen dagelijks de zaden van hun vleesch zaaien, hetwelk zekerlijk verdoemenis voor henzelven zal brengen.

Het schijnt alsof diegenen welke hun tijd besteden in het doen der werken van Satan, wellicht hun meester beter dienen dan wij doen, want zij dienen hem Zondags en iederen anderen dag, terwijl wij velen vinden welke God alleen op Zondag dienen en de volgende zes dagen besteden in vermaak of slechts alleen voor de groote dollar werken.

Het is ons gezegd: „Vergader u schatten in den Hemel, waar noch mot, noch roest ze verderft, en waar dieven niet doorgraven noch stelen. „Want daar uw schat is zal ook uw hart zijn”. Mattheüs 6: 19—21.

Laat ons voor een oogenblik stil staan. Vinden wij heden ten dage zooveel welke hun tijd en talenten, juist zooveel aanwenden om de Zaligmaker der wereld te dienen, als zij doen om de mammon te dienen? Neen! dit doen wij niet, want dan zouden wij een geheel anderen toestand in den wereld hebben dan die welke thans bestaat. Indien wij slechts meer zouden trachten om de werken

van het vleesch door de vruchten des Geestes te overwinnen, gebruikende meer van den Geest der liefde, vriendelijkheid, goedheid en matigheid om de wereld tot een hoogere trap te brengen, zoodat wij, de inwoners, ons meer in den Heiligen Israëls, konden verheugen.

Wij zijn allen voor een doel op deze aarde geplaatst en dat is „om onze eigene zaligheid met vreeze en beving uitte werken.”

Vinden wij dat het menschedom evenzoo bezorgd is voor zijn toekomstige zaligheid, als om geld te verdienen? Neen! het is dit niet. Wij vinden vele menschen welke hun geest verontrusten, omdat zij wellicht geene aangegane verbinding met succes kunnen volbrengen, een weinig geld te verdienen, doch zij verontrusten zich niet om hun „Schepper” te ontmoeten. Over het algemeen streven zij noch zijn zij zoo bezorgd om de geboden van God te onderhouden, dan zij doen om hunzelve te vermaken. Vinden wij heden menschen welke evenzoveel moeite doen om hun Schepper op den Sabbatdag te dienen, als zij doen om zich gereed te maken om voor plezier op reis te gaan? Neen! wij hebben eenig genoegen op Zondag noodig, onze lichamen moeten rusten wij gaan den volgenden Zondag een plezierreis maken.” Doch slechts zeer zelden hooren wij hen zeggen: „Wel, het zal spoedig Zondag zijn, wij moeten voorbereidingen maken om naar de kerk te gaan.”

Wij denken dat het iets verschrikkelijk is, om een mijl op Zondag te moeten loopen om ter kerk te gaan, doch wij zouden in staat zijn om drie mijlen te loopen om een ouden vriend te ontmoeten. In welken weg wordt onze geest geleerd? Behooren wij tot diegenen, welke „de os op Zaterdag in de slik drijven om hem er op Zondag uit te halen?” „Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen” en terwijl wij werken kunnen wij ook God dienen en trachten om Zijne geboden te onderhouden. Het is ons gezegd geworden, niet bij brood alleen te leven, doch bij elk woord dat den mond Gods uitgaat. Laat ons dit immer bedenken en trachten om ons geestelijk lichaam te voeden en werken juist zoo hard om haar te onderhouden als wij doen voor onzen aardschen tabernakel.

Daar komt een dag wanneer wij rekenschap zullen moeten geven van de daden welke wij in dit lichaam gedaan hebben en als wij dan zien zullen dat wij zooveel tijd besteed hebben aan het zaaien in het vleesch en zoo weinig aan het zaaien in den Geest, zoo zal het ons grootelijks berouwen.

Het moge zijn dat wij thans niet het groote belang van de woorden van Paulus beseffen, aangaande het zaaien van ons zaad in den Geest, zoodat wij het eeuwige leven zullen mogen oogsten. Doch daar komt een tijd dat wij zulks beseffen zullen en het zal ons dan geen goed doen om „te weenen, te klagen en tanden te knarsen”.

Daar is een tijd om God te dienen en dat is zoowel op de dagen der week als op den Zondag.

Indien wij wachten totdat het paard gestolen is, voordat wij den stal afsluiten, dan zouden sommige menschen ons wellicht onverstandig noemen, doch wat zouden wij wel tot ons geliefd ik zeggen, indien wij niet meer tijd besteden om zaden voor het Eeuwige leven te zaaien?

„Indien het goed is, laat ons het doen, gevende de ziel en onze macht voor de daad”.

Als wij het eeuwige leven wenschen te ontvangen zoo moeten wij de geboden houden.

„Het fortuin van een goed mensch moge door de tand des tijds vergaan, doch de rijkdommen zijner ziel kan niemand hem ontnemen, zij blijven bestaan.”

Wij zouden ten allen tijde er naar streven om onze zaden in goeden grond te zaaien, zoodat het voortkomen moge en honderdvoudige vrucht voortbrengen en niet met dertig of zestig tevreden zijn, doch laat ons werken nu het dag is en wij de gelegenheid hebben.

Laat onze zaden in wel toebeide aarde gezaaid worden, niet op den steenachtigen grond, noch onder de doornen, zoals de zorgen van deze wereld, de bedrieglijkheid van rijkdom en de lust voor andere dingen, of toe te laten dat beproeving of vervolging onze goede zaken verstikken, doch tot het einde volharden, opdat wij zalig mogen worden en gelijk de dichter gezegd heeft:

„Ons is de zaaitijd, God alleen
Aanschouwt de zaden, hier beneên;
Buiten ons zwak en duister gezicht
Is de oogsttijd met Hem verborgen.”

De tijd nadert en wij weten niet hoe spoedig dit zijn zal, wanneer wij in het graf zullen moeten rusten, en voor de oogsttijd zullen moeten wachten.

De woorden van den dichter zijn inderdaad waar, wanneer hij zegt:

Wij zijn zaaïende, dagelijks zaaïende,
Tallooze zaden van goed of kwaad ;
Verspreid over de lage landen
Of geworpen op de heuvelen der aard.
Zaden die in rijke voren zinken,
Zacht gemaakt door 's hemeis milde vocht.
Zaden die op de oppervlakte rusten,
Of op d'onvruchtbaren grond verdort.

Laat ons daarom zaden in onzen geest zaaien, zoodat wij het eeuwige leven mogen ingaan en kunnen zeggen, als die tijd komt, gelijk Paulus zeide: Ik heb den goeden strijd gestreden en het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid.

„Southern Star”.

Het Zionisme breidt zich uit.

Dr. Herzl, welke de Mozes van de nieuw ontstane verhuizing der Hebreën naar Palestina genoemd wordt, bekrachtigde in het kortelings gehouden congres te Londen, het groote belang van een

Joodsche staat in dat land, als een factor in het Aziatische vraagstuk. Hij maakte de opmerking, dat het onder Turksche souvereiniteit gevestigd zou moeten worden.

Deze uitspraak moet in verbinding gebracht worden met het feit dat hij onlangs verscheidene bezoeken te Constantinopel gebracht heeft, waarschijnlijk met het doel om zich te overtuigen van de gevoelens van het Turksche gouvernement, aangaande het vraagstuk waar hij zulk een groot belang in stelt.

Zionisme is van nu aan een werkelijk feit in de tegenwoordige geschiedenis. Vele Hebreëen, welke voorheen zulk een idee als een ijdel droom beschouwde, zijn belangstellend geworden. Het heeft in het bijzonder de Russische Joden onder de aandacht der wereld gebracht. Deze, met hunne conservatieve begrippen, zijn dikwerf als de ellendigste van het verstrooide volk beschouwd geworden, doch zij blijken in de voorste gelederen van deze nieuwe beweging te zijn, en toonen een verstandelijke macht en vurige geestdrift, welke zonder twijfel een invloed in ruime kringen zal hebben.

Een der bijzonderheden in het congres was eene rede in de Hebreuwsche taal. Deze taal is reeds lang geacht geworden als tot de dooden behorende. Hare opstanding voorspelt de herleving van de nationaliteit waarvan zij ontstaan is.

De Joden zijn zeer lang onder de volken der aarde verstrooid geweest — een smaadwoord zelfs onder de halfbarbaarsche Bedouinen der woestijn. Doch de Heilige Schrift spreekt in duidelijke termen van hun herstelling tot eer en heerlijkheid. Zij zullen wederom vergaderd worden, doch zij zullen blijven totdat de tijden van de heidenen vervuld zijn. (Leeringen en Verbonden, 45 : 25).

Deze tijd moet echter zeer nabij zijn, want in de Openbaring wordt verder gezegd „dat geslacht” — een geslacht waarin „een licht voortbreken zal onder hen welke in duisternis zitten, en het zal de volheid van Mijn Evangelie zijn” — „in dat geslacht zullen de tijden der heidenen vervuld worden. En daar zullen mannen in dat geslacht staan, welke niet sterven zullen, totdat zij een overvloeiende plaag zien zullen: want een verwoestende ziekte zal het land bedekken.” Als een verder teeken waardoor het naderen van het einde van „de tijden der heidenen” gekend moet worden, is dit: „En in dien dag zal van oorlogen en geruchten van oorlogen gehoord worden, en de geheele aarde zal in beweging zijn, en de harten der menschen zullen bezwijken, en zij zullen zeggen dat Christus zijn komst vertraagt tot het einde der aarde. En de liefde der menschen zal verkouden en ongerechtigheid zal de overhand nemen.

Zijn deze teekenen heden ten dage duidelijk? Indien wel, de stille boodschap welke zij tot de Heiligen des Allerhoogsten brengen is: „Verheft uw hoofden; want uwe verlossing is nabij.” Ook dit: „Weest ook gij bereid, want in het uur dat gij niet denkt komt de Zoon des menschen.”

Deseret News.

De Sier.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

S. Q. CANNON, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Luiksche Conferentie

De Conferentie der Luiksche Afdeeling der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd op 21 Oct. l.l. in Luik en Ougrée, België gehouden. Tegenwoordig waren S. Q. Cannon, President der Nederlandsche Belgische Zending, H. de Brij, Conferentie President en Zending A. Nibley der Rotterdamsche Afdeeling; M. L. Lee, Conferentie-President, S. Springer en D. P. Chenee, Zendingen der Luiksche Afdeeling.

De morgen-vergadering werd in de Duitsche taal, in de zaal Quai de l'Ourthe 9, te Luik gehouden en werd te 10.30 geopend met het zingen van lied 58 vers 1, 2 en 3 „Der Geiste aus den Höhen”.

Ouderling S. Springer leidde de Vergadering en deed het gebed; daarna werd Lied 129 vers 1 en 2. „Wir danken dir, Herr, für Propheten” gezongen.

Ouderling A. Nibley was de eerste spreker. Hij toonde aan dat door het onderhouden der geboden des Heeren een ruimere mate van den Geest des Heeren verkregen wordt, welke onmisbaar is en gegeven wordt om in vreugde en blijdschap des harten den weg des levens te bewandelen. Ofschoon Broeder Nibley in de Hollandsche taal sprak, zoo werd hij zeer goed door de Duitsche Heiligen verstaan. Daarna sprak Ouderling H. de Brij, welke op de noodzakelijkheid wees, dat de heiligen, door de goedheid des Heeren en door den arbeid van zijn dienstknechten den weg des levens gevonden hebbende, al hunne krachten zouden inspanssen om dezen grooten schat, den weg tot Zaligheid, te behouden en te bewandelen. Daarna werd lied 150 vers 1 en 3 „Wirket! die Nacht wird kommen” gezongen.

President S. Q. Cannon was de volgende spreker. Hij besprak het nut en de kracht welke verkregen wordt, door in éénheid en met liefde samen te werken tot den vooruitgang van het werk van God. Zich niet te laten ontmoedigen, door schijnbare tegenspoeden en diegenen welke zwakker in het Evangelie mochten zijn met meer liefde te behandelen. Alsook dat het voor de welvaart der heiligen zelf noodig was, om op de raadgevingen der dienstknechten van God acht te geven. Daarna sprak Ouderling S. Springer nog eenige woorden tot opbouwning der broederen en zusters. Gezongen werd lied 106 „O fest wie ein Felsen ist Seele sein Wort”, dankzegging door Ouderling H. de Brij.

De namiddagvergadering werd te Ougrée in de Fransche taal om 2.30 gehouden. Ouderling M. L. Lee leidde de vergadering,

welke geopend werd met het zingen van lied 1 „Aujourd'hui jouissons du jour”. Gebed door Ouderling Victor Pirotte, hetwelk gevolgd werd door het zingen van lied 3 : 1—3, „Merci, Seigneur, pour le Prophète”, waarna het avondmaal bediend werd door Ouderlingen S. Springer en A. Lambert. Broeder A. Lambert sprak eenige woorden voor het avondmaal en wees op de noodzakelijkheid dat de heiligen voorzichtig zouden zijn, opdat zij het avondmaal niet onwaardig zouden nuttigen.

Daarna sprak Conferentie-President M. L. Lee, betreffende de orde van de kerk om de namen der algemeene en lokale autoriteiten op de Conferentie voor te stellen.

Nadat de algemeene autoriteiten door hem voorgesteld en algemeen erkend waren, stelde hij, M. L. Lee als President met S. Springer en D. P. Chenée als reizende zendelingen der Luiksche Conferentie voor, benevens het lokale priesterschap, welk algemeen erkend werden. Verder las Ouderling M. L. Lee het verslag van de werkzaamheden der zendelingen in de Luiksche Conferentie van 29 Aug. 1899 tot 30 Sept. 1900 voor, hetwelk luidde als volgt: Zendelingen 3, zijnde zeventigers van Zion 2; reizende Ouderlingen 1; Lokale Priesterschap, Ouderlingen 2; Priesters 2; Leeraars 3; Leden 64; totaal beambten en leden 71; Kinderen beneden 8 jaar 28; Totaal aantal zielen, zendelingen niet medegerekend 99; Huizen bezocht met tractaat No. 1—1059, op eerste uitnoodiging 29; bij wederuitnoodiging 147. Totaal aantal tractaten verspreid 1520; Evangeliegesprekken 600; Boeken verkocht 69; uitgeleend 23; weggegeven 1; Vergaderingen gehouden 289; Zondagsscholen 164; Priestervergaderingen 13; Gedoopt: Niet-leden 1; Kinderen boven 8 jaar 8; Bevestigd 9; Kinderen ingezegend 2; Overleden 1; Afgesneden 1.

Daarna sprak President S. Q. Cannon tot de vergadering. Hij besprak de noodzakelijkheid voor elk lid der kerk, om zich dag bij dag, door gehoorzaamheid aan de geboden Gods te versterken en zich zoodoende door de genade des Heeren een heerlijkheid in zijn koninkrijk te verzekeren, daar de menschen een heerlijkheid zullen ontvangen overeenkomstig hunne werken. Ook wees hij er op dat iedereen door den Geest van God een getuigenis verkrijgen kan, wie de ware dienstknechten zijn, ofschoon men dezelve nooit gezien zou hebben.

De volgende spreker was Ouderling H. de Brij, welke aantoonde als een getuigenis voor elkeen, dat Joseph Smith op het gebod van God deze kerk had opgericht, met dezelfde organisatie, dezelfde verordeningen en dezelfde zegeningen als de kerk van Christus in de dagen der Apostelen, brengende aldus dezelfde vruchten voort en maakte de hoorders indachtig dat Christus gezegd heeft: „Aan de vruchten zou de boom gekend worden”. Daarna werd lied 29 „Quel fondement ferme” gezongen. Dankzegging door Ouderling Nestor Niset.

De avondvergadering werd om 7.30 uur te Luik in de Fransche taal gehouden en werd geopend met het zingen van lied 7 vers

3 en 4 „Mon Dieu, plus près de toi!”. Gebed dóór Ouderling S. Springer. Lied 35 vers 3 en 4. „Redempteur d'Israël” werd daarna gezongen en het avondmaal door Pres. M. L. Lee en Priester J. Lahout bediend. Ouderling M. L. Lee sprak eenige woorden voor de bediening van hetzelfde aangaande het doel van het avondmaal en voor wien hetzelfde was en haalde de woorden van den Apostel Paulus aan, dat diegenen welke het avondmaal onwaardig eten, de verdoemenis over hunne eigene ziel brengen. Daarna werd lied 6 vers 1 en 5 „Quelle sagesse et quelle amour” gezongen. Ouderling A. Nibley was de eerste spreker en sprak in het Engelsch, hetwelk door Ouderling M. L. Lee in het Fransch vertaald werd. Hij verklaarde hoe een iegelijk met de hulp van den Geest van God door het onderzoeken der Schriften en de vergelijking van het Evangelie, dat door de Heiligen der laatste Dagen gepredikt wordt, een getuigenis van de waarheid van hetzelfde kan ontvangen, waarna hij door een kleine geschiedenis eene opheldering gaf, hoe iemand voor zichzelf kan weten of hij in 't bezit van den Heiligen Geest is.

Daarna sprak President S. Q. Cannon. Hij gaf zijne getuigenis aangaande de waarheid van hetgeen de vorige spreker gezegd had en besprak het geloof, hetwelk een kracht Gods tot zaligheid is, wijzende tevens op het feit, dat gelijk het lichaam zonder den geest dood is, het geloof zonder de werken ook zoodanig is en besprak tevens de duidelijkheid van het bestaan van God, van Wien al de scheppingen in het heelal getuigenis geven. Tevens dat de straffen zekerlijk over de goddeloozen zullen komen en dat de engel, de voorbereider voor de tweede komst van Christus, in deze bedeeeling des tij's aan Joseph Smith verschenen is en zijne zending volbracht heeft, waarna lied 26 vers 1, 2 en 3, „Honneur à qui parlait,” gezongen werd. Dankzegging door Ouderling M. L. Lee.

Er heerschte eene buitengewone goede geest in de Vergaderingen welke zeer goed bezocht waren, daar de heiligen zeer verblijd waren weder een Conferentie te kunnen bijwonen.

De vooruitzichten van het werk in dit gedeelte der Zending zijn zeer bemoedigend. Ook werd een buitengewone openbare Vergadering op Woensdagavond te 8 uur in Brussel gehouden, alwaar tegenwoordig waren: President S. Q. Cannon, Conf. Pres. H. de Brij en Zendeling A. Nibley der Rotterdamsche Conferentie; Conf. Pres. M. L. Lee der Luiksche Conferentie en Zendeling L. v. d. Akker der Brusselsche Conferentie. De sprekers waren: Ouderlingen H. de Brij, A. Nibley en President S. Q. Cannon.

H. DE BRIJ, Secr.

Ontslagen en Benoemingen.

Ouderling O. van Dijke is wegens ernstige ziekte in zijne familie van zijne zending ontslagen.

Ouderling G. B. Denkers is van zijn arbeid in Arnhem ontslagen en geroepen om in de Amsterdamsche Conferentie werkzaam te zijn.

Notitie van Conferentie.

De halfjaarlijksche Conferentie van de Rotterdamsche Afdeling zal op Zondag, den 9den December a.s te Rotterdam gehouden worden. Tijd en plaats der bijeenkomsten zal later gemeld worden.

Correspondentie.

Een zeer aangename brief is door ons van onze vroegere Pres. Alfred L. Farrel ontvangen. Waarin hij meldt dat hij met de Broederen en Zusters die hem vergezelden een aangename en voorspoedige reis naar Zion gehad heeft, en vond bij zijn tehuiskomst zijne familie in goeden en welvarenden toestand.

Broeder Farrell schrijft dat de plichten welke op zijn schouders rusten sedert zijne tehuiskomst hem zeer bezighouden. Nochtans gevoelt hij zich min of meer vreemd van Holland weg te zijn.

Het verheugt ons zijne hartelijke groeten aan allen Broederen en Zusters, door de geheele Zending te kunnen overbrengen.

Liefde voor Uitmuntendheid.

Indien ik slechts één woord van raad kon geven aan diegenen welke trachten in de wereld vooruit te komen, dan zoude ik zeggen: „Oefent voortdurend een liefde voor uitnemendheid”.

Het is bewonderenswaardig, hoe het verstand en het karakter zich uitbreidt en opwaarts groeit door de aanwending van deze aanmoediging.

Er is niets dat meer invloed heeft tot het vormen van een sterk karakter en bekwaamheid van hooge orde, dan eene voortdurende aankweeking van liefde voor uitmuntendheid, een besluit om datgene, wat wij ondernemen goed te doen. Het is niet genoeg om iets tamelijk wel te doen; neen, het zou gedaan worden zoo goed als eenigszins mogelijk is. „O, dit is goed genoeg”, is in menig leven de onveilige fondatiesteen geweest, hetwelk het gebouw heeft doen vallen.

Een gewoonte, in de jeugd gevormd, om iets onvolledig te doen, is het geheim van een onnoemelijk aantal mislukkingen.

Een voorwaartsche genegenheid te oefenen, in al hetgeen wij doen, en voortdurend een hoog ideaal voor oogen te houden, is een onophoudelijke aansporing om de dingen steeds beter en beter te doen; een dagelijksche prikkel tot een liefde voor uitnemendheid.

Een gewoonte om iets half te doen of op eene zorgeloze wijze laat spoedig haren verzwakkenden invloed op het karakter na. Het verstand wordt spoedig aan lage idealen gewend, en meer en meer wordt de fijne zijde van het geweten verstompt.

De wereld verlangt het beste en gij zoudt in uw jeugd besluiten om nimmer iets te doen, dan alleen het beste waartoe gij in staat zijt. Besteedt uwe beste gedachten, uw beste kracht, uw beste energie, in alles wat gij doet. Neemt het besluit dat gij nooit iets half zult doen, geen acht gevende op datgene wat anderen doen.

Uw leven is te veel waard om weggeworpen te worden, om iets half te doen of datgene te bederven, hetwelk gij doen wilt.

Er is een groote voldoening in, om de dingen juist en goed te doen. Het is eene voortdurende versterking om aan het einde van iederen dag te gevoelen, dat gij uwe zaken niet op onachtzame wijze gedaan hebt, dat elke zaak welke gij gedaan hebt, door u zoo goed als mogelijk is, gedaan werd. Dit besef van volkomenheid, om de dingen goed te doen, heeft een hoogst heilzamen invloed in het versterken van het karakter en brengt alle vermogens in overeenstemming, om ons bekwaam te maken voor beter en hooger werk.

Ik zou den jongeling welke in de wereld intreedt den raadgeven, om het motto: „Volkomenheid tot de voltooiing” te aannemen. Dit zou het motto voor de jeugd moeten zijn, want de aanneming daarvan in de jeugd des levens kan het verschil tusschen succes en mislukking beteekenen.

Het volk lachte om STRADIVARIUS omdat hij maanden achtereen besteedde in „het maken van eene viool.” Het volk dacht dat hij zijn tijd wegwierp. Doch heden is eene Stradivarius, waar hij ook gevonden wordt, 5 tot 10.000 dollars waard of soms ook vele malen haar gewicht aan goud. Elk ding waarop het stempel van onsterfelijkheid staat, is op de meest zorgvuldige en moeitevolle wijze gedaan.

Indien de karakters der misdadigers, van landloopers, van de groote armee van werkloozen en onnuttigen, onderzocht zouden worden, zoo zou men tot de ontdekking komen, dat zij gewend geweest zijn om dingen half te doen. Het is zeer zeldzaam dat een persoon, welke al hetgeen hij doet, op de best mogelijke wijze als gedaan kan worden verricht, welke zijn werk niet op een sleurende wijze doet, buiten werk is, tenzij hij een ander ernstig karaktergebrek heeft. Het is een feit, dat, ofschoon er honderdduizenden zonder werk zijn, elke groote werkgever voortdurend uitziet naar betere werklieden, betere klerken, nauwkeuriger boekhouders, betere stenografen, het beste van alles.

Het is veel moeilijker dan dat men zou denken, om werklieden te vinden, welke volkomen nauwgezet in hun werk zijn, welke elk ding dat zij trachten te doen, naar de beste wijze van hun bekwaamheid volbrengen en welke standvastig zijn in hun besluit om niets over het hoofd te zien.

Wanneer een werkgever eenigen van zijn bedienden wil verhoogen, zoo zoekt hij altijd naar diengene welke zijn werk op de meest nauwkeurige en voldoening gevende wijze volbrengen. Dit is gewoonlijk de groote toets van hun bekwaamheid. Elke werkgever heeft een afkeer van slordige en onnauwkeurige methoden. Hij verlangt ordelijke, stelselmatige, zich moeite getroostende arbeiders of bedienden.

Alles op de best mogelijke wijze te doen, is niet alleen de snelste weg tot vooruitgang, doch het heeft tevens een grooten invloed op het karakter en het zelfrespect. Zelfs indien er geen

andere drijfveer is dan om ons zelfrespect te behouden, zoo zouden wij nimmer in de gewoonte vervallen van onze zaken half te doen.

Indien wij de werkgevers over het geheele land de vraag stelden, wat de grootste hindernis, in hunne gedachten, is tot vooruitgang van het jonge volk. Zoo geloof ik dat de meerderheid van hen zeggen zou: „de gewoonte om de dingen half te doen”.

Dit is een zorgelooze eeuw. Armzalig gedaan, half gedaan, gedaan op eene zorgelooze wijze is over het geheele moderne leven uitgestort. Gebouwen storten in reeds voordat zij voltooid zijn, kleederen scheuren vaneen voordat zij versleten zijn, omdat zij maar half gemaakt zijn en zoowel door het geheele koopmans- en beroepsleven, is dezelfde zorgeloosheid zichtbaar.

De man welke nooit zeker van eene zaak is, welke denkt, gelooft of veronderstelt aangaande de lengte of afstand, welke zoowat nabij komt, doch nooit geheel zeker van iets is, brengt het zeer zelden ver in deze wereld. Het is de accurate man, de zich moeite getroostende man, hij welke nauwkeurig is, welke het hoogste succes bereikt.

De knaap welke zijn lessen half leert, welke door zijn examen ter lauwernood heenkomt, welke slordig in zijn gewoonten is, gebrek aan orde en systeem heeft, welke alles op eene halfslachtige wijze doet, is bijna zeker dat hij in dit leven niet zal slagen. De gewoonten in den jeugd aangenomen, vormen het karakter van den man. Hij zoekt altijd iets en weet nimmer juist waar het te vinden is. Hij weet nooit waar hij staat. Zijne boeken zijn onnauwkeurig en hij kan niet zeggen of zijn balans sluit of niet. Hij is een weinig te laat aan de bank; zijn papieren worden in twijfel getrokken en hij verliest zijn crediet; en op deze wijze gaat hij voort, begaande fouten door geheel zijn leven. Zulk een man is niet alleen een mislukking, doch bedrft elke zaak en elke persoon om hem heen. Zijne werklieden geraken op de wegen van onachtzaamheid en denken nimmer dat het de moeite waard is om iets goed te doen, omdat hunne werkgever hetzelfde nooit doet. Zij worden zorgeloos, onnauwkeurig en van nature onachtzaam. Deze gebreken en zwakheden doordringen de geheele inrichting, totdat ten laatste de man zijn geheele zaak ten gronde richt. Dan is hij onbekwaam om de ware oorzaak der blaam op te sporen en beschouwt zichzelf als een slachtoffer van het ongeluk.

South Star.

Stoutmoedigheid en Vertrouwen op God.

Ouderling John Taylor welke gedurende 1877 tot 1887 over de kerk van Jezus Christus der Heiligen der laatste dagen presideerde toonde in zijn veelbewogen leven een stoutmoedigheid, en een onomstootelijk vertrouwen op God. Het volgende is een der vele bewijzen welke hij, gedurende zijn leven bewezen heeft:

Op zijn reis van Canada naar Far West Missouri, in 1838, verbleef hij eenige dagen in eene stad nabij Columbus, de hoofdstad van Ohio, alwaar een aantal broederen verblijf hielden, welke zeer

verlangend waren dat Ouderling John Tajiior tot hen zou prediken. Daar zij geen vergaderzaal hadden, werd er regeling gemaakt om in de open lucht te spreken.

Kort voor den tijd dat de Vergadering gehouden zou worden, kwamen cenige van de broederen tot zijn huis, waar hij tijdelijk verblijf hield, gesneld, welke hem mededeelde dat de geheele stad tezamen liep. En dat een zeker aantal mannen teer en vederen gereed hadden en er op roemde dat indien hij het wagen dorst om te prediken, zij hem daarmede zouden insmeeren en bestrooien.

De broederen trachtten hem afferaden om te prediken, daar zij niet sterk genoeg waren om hem te beschermen. Na een oogenblik nagedacht te hebben, besloot hij echter er heen te gaan en te prediken. De broederen verzetten zich daartegen daar zij wisten dat teer en vederen bereid waren en dat hij niet kon ontkomen. Hij antwoordde hen dat hij besloten was om te gaan; zij konden met hem gaan indien zij wenschten, en indien niet zoo zou hij alleen gaan.

Een groote verzameling van volk had zich vergaderd om naar hem te luisteren. Hij begon zijn rede met medetedeelen dat hij kortelings geleden van Canada gekomen was — een land onder een monarchaal bestuur; dat staande als hij deed op vrijen grond, als een vrije man, hij bijzondere gewaarwordingen ondervond.

„Heeren, ik sta thans te midden van mannen wier vaderen stredeu en verkregen hebben één der grootste zegeningen welke ooit op de menschelijke familie bevestigd zijn geworden — het recht om te denken, te spreken, en te schrijven; het recht om te zeggen wie hen zal besturen, en het recht om God te dienen, volgens de ingevingen van hun eigen geweten — alle deze zijn heilige rechten van den mensch, en welke thans door de Amerikaansche grondwet gewaarborgt zijn. Ik zie rondom mij de zonen van deze edele vaderen, welke, inplaats van te bukken voor het juk van den tyran, liever hun leven, fortuin en heiligen eer gaven om die ketenen te breken, vrijheid voor hen zelve tegenieten hetzelfde voor hun nageslacht te verzekeren, of in de poging daartoe te sneuvelen.

„Zij stredeu en overwonnen op een edele wijze; en nu is de vrijheidshoed verheven op de toppen der vrijheidspalen door het geheele land, de vlag der vrijheid wappert van Wiscousin tot Louisiana — van Maine te Missouri. En dit niet alleen, doch uwe schepen — de voornaamste in de wereld — zeilen over oceanen, zeeën, en baaiën, bezoekende elke natie en waar deze schepen ook gaan zoo wappert uwe vlag in den bries. Een hoop wordt geïnspireerd onder de vertreden millioenen, dat zij, als zij geen vrijheid in hun eigen land kunnen vinden het wellicht bij u mogen vinden . . . Heeren, bij u is vrijheid iets meer dan een naam; het is in uw systeem opgenomen; het wordt bekend gemaakt door uwe afgevaardigden; door uw kanon uitgebulderd; gelispeld door uwe kinderen; onderwezen aan uwe schoolknaben; het weergalmt van berg tot berg; het werklinkt door uwe valleien en wordt gefluisterd

door elke koelte. Is het wonder heeren, onder deze omstandigheden zijnde onlangs, van onder een monarchaal gouvernement, uitgetreden, dat ik buitengewone gewaarwordingen zou ondervinden nu ik op sta om tot u te spreken.

„Doch, in het voorbijgaan, is het mij mededegeeld geworden, dat gij voornemens zijt om mij te teren en te vederen, vanwegens mijn godsdienstige ideeën. Is dit het geschenk dat gij van uwe vaderen geërfd hebt? Is dit de zegening welke zij gekocht hebben met hun kostbaarst hartebloed — dit uwe vrijheid? Indien, zoo hebt ge thans een slachtoffer, en wij zullen een offer tot de godin der vrijheid hebben.” Thans rukte hij zijn vest open en zeide: „Heeren komt hierheen met uw teer en vederen, uw slachtoffer is gereed; en gij, schaduwen van de eerwaardige patriotten, blik op de daden van uw verlaagde zonen! Komt hierheen heeren! Komt hierheen, zeg ik, ik ben gereed!”

Niemand bewoog zich, niemand sprak. Hij stond daar, recht op in zijne volle lengte, kalm doch uitdagend — de meester van den toestand.

Na een pauze van eenige oogenblikken ging hij voort met spreken, en prédikte met groote stoutmoedigheid en macht voor ongeveer drie uren.

Aan het einde van zijn rede, spraken eenige der voornaamste ingezetenen der stad hem aan en drukten hun genoegen uit, met hetgeen zij gehoord hadden, doch ontkenden uit naam van het volk, dat zij eenige bedoeling gehad hadden om hem te teren en met vederen te bestrooien; doch de broederen volharden in de bewering dat zulks wel het voornemen van het volk geweest was, en dat de teer en vederen gereed gehouden waren; doch dat zij tot zwijgen gebracht waren door stoutmoedigheid van Ouderling Taylor.

„*Het leven van John Taylor*”

Overleden.

Cornelia Barendregt, dochter van Simon en Pieterella J. M. Barendregt, is den 17 Oct. l.l. in den leeftijd van ruim 7 maanden te Dordrecht overleden.

In het vorige nummer der „Ster” bladzij 320 den 13den regel, staat Pres. S. Q. Cannon, leest, Pres. George Q. Cannon.

I N H O U D:

Redevoering van President George Q. Cannon	Blz. 321	Notitie van Conferentie	Blz. 332
Zaaien en Oogsten	„ 324	Correspondentie	„ 332
Het Zionisme breidt zich uit	„ 327	Liefde voor uitmuntendheid	„ 332
Luiksehe Conferentie	„ 329	Stoutmoedigheid en Vertrouwen op God.	„ 334
Ontslagen en Benoemingen	„ 331	Overleden	„ 336

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam, Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.